

11.

Seděli na střeše saloonu, z bambulek na velkých čepicích jim kapala voda a asi se trochu báli. Tam, kde nám lidem sahala v pátek v noci voda po kolena, měli ji Cvrčala s Kvičalou po pás. Inu skřítkové. Žijí tu už pěkných pár let, i na Medníku byli zvyklí na ledacos, ale takovouhle bouřku ještě nezažili. Ostatně vy asi taky ne. Seděli na střeše saloonu, báli se a koukali na nás, jak chytáme létající plachty, jak se brouzdáme loužemi, jak vybíháme zpod jejich rozhledny do stanů. Koukali na to, jak se kácí týpko, jak se naklání stožár, viděli i tu spoušť v lese. Mokli, neměli se kam schovat a báli se. Měli strach nejen o sebe ale i o nás, protože jsou to naši kamarádi.

Jak to všechno vím? Nebudete mi věřit, ale v té hrozné noci jsem několikrát zahlédl v táboře malé stíny. Zhlédl je i Loupák, v sobotu jsme se o tom bavili. Ale hlavně, v sobotu po obědě, když jsem se v saloonu mezi rozvěšeným mokrým prádlem na chvílku natáhl na záda a zavřel oči, vylezli zpoza roztopených kamen, sedli si na lavičku a začali mi povídat o tom, co jsme společně zažili. Sušili si košilky, kalhoty i čepice s bambulkou a byli stejně jako my rádi, že to máme za sebou.

„Koukám, že taky máte co sušit, děti vám asi pěkně promokly,“ povídají. „Máme vás rádi a když tak na vás koukáme, asi budete potřebovat něco čistého a suchého na sebe. Někde vám to tu necháme...“

V tom začaly na střechu dopadat další těžké kapky, oba skřítkové vyskočili a rázem byli pryč. Promnul jsem si oči, vstal a šel do kuchyně, za chvíli jsme sedli do autobusu a jeli do Mláky telefonovat, ale to už máte v kronice...

Wimpy
srpen 2001, po vichřici

(Děti dostaly šifru, našly k ní klíč a po jejím vyluštění objevily místo, kde na ně čekal balík nových, čistých a suchých triček od skřítků...)